

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/21/2013
Identifikačné číslo spisu:	8011200696
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:8011200696.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: Consumer Finance Holding, a.s., IČO: 35 923 130, so sídlom Hlavné nám. 12, Kežmarok, v zastúpení Advokátska kancelária Beňo & partners, Advokátska kancelária, s.r.o., Nám. Sv. Egídia 95, Poprad, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0253/99/2011 zo dňa 10. augusta 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k.2S 31/2011-43 zo dňa 28. novembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 2S 31/2011-43 zo dňa 28. novembra 2012, p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove, rozsudkom č. k. 2S 31/2011-43 zo dňa 28. novembra 2012, podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.), zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0253/99/2011 zo dňa 10. augusta 2011, ktorým žalovaný zmenil rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj, č. P/0514/07/10 zo dňa 14. marca 2011, ktorým bola žalobcovi podľa ust. § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, platného v rozhodnom čase (ďalej len zákon č. 250/2007 Z. z. alebo zákon o ochrane spotrebiteľa) uložená peňažná pokuta vo výške 10 000 Eur pre porušenie povinnosti neklamať spotrebiteľa zamlčaním údajov o nákupných podmienkach podľa ust. § 5 ods. 1 a pre porušenie zákazu používania nekalej obchodnej praktiky vo forme klamlivého konania vo vzťahu k cene a vo forme klamlivého opomenutia poskytovaním podstatných informácií nevhodným spôsobom podľa ust. § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 8 ods. 1 písm. d/ a na § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z., tak, že žalobcovi uložil pre porušenie povinností ustanovených v § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 8 ods. 1 písm. d/ a na § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. peňažnú pokutu podľa ust.

§ 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. vo výške 7 000 Eur. O trovách konania rozhodol krajský súd poukazom na ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, keďže nebol v konaní úspešný.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami správnych orgánov a s ich argumentáciou, ako aj právnym posúdením zisteného skutkového stavu v tom zmysle, že bolo preukázané porušenie povinností žalobcu dodržať zákaz používania nekalej obchodnej praktiky, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a zákazu používania nekalej obchodnej praktiky vo forme klamlivého konania vo vzťahu k spotrebiteľovi tým, že klamal spotrebiteľa zamlčaním údajov o zmluvných podmienkach a používal nekalú obchodnú praktiku vo forme klamlivého konania vo vzťahu k cene služby alebo spôsobu výpočtu cien a vo forme klamlivého opomenutia poskytovania podstatných informácií nevhodným spôsobom podľa ust. § 8 ods. 1 písm. d/ a ust. § 8 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, čím spotrebiteľa uviedol do omylu.

Krajský súd konštatoval, že zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvoril spotrebiteľ so žalobcom je naviazaná a vzájomne prepojená s kúpnu zmluvou uzatvorenou medzi spotrebiteľom a predajcom - spoločnosťou AUTOCENTRUM AAA AUTO, a. s., ktorej predmetom je kúpa motorového vozidla E. M. za dohodnutú kúpnu cenu 10 647 Eur. Stotožnil sa s argumentáciou správneho orgánu, že formulár neobsahuje náklady spojené s poskytnutím pôžičky v sume 2 821,46 Eur, ktoré sú uvedené v zmluve, pričom mesačná splátka úveru v sume 273,39 Eur uvedená v riadku 2C formulára nekorešponduje ani podľa názoru krajského súdu s mesačnou splátkou úveru vo výške 311,78 Eur uvedenou v zmluve. Ďalej konštatoval, že výška úveru uvedená v riadku 2A formulára v sume 11 871,41 Eur nekorešponduje s čerpaním úveru uvedená v riadku 2B formulára. Zmluva neobsahuje ani celkové náklady spotrebiteľa spojené s poskytnutím úveru v sume 4 531,99 Eur, ktoré sú uvedené v riadku 3A formulára.

Krajský súd na základe skutkových zistení vyplývajúcich z obsahu administratívneho spisu po preskúmaní rozhodnutí správnych orgánov dospel k záveru, že žalobca svojím konaním, keď nerešpektoval ust. § 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch), keď zarátal do úveru (11 871,40 Eur) aj takzvané náklady spojené s poskytnutím úveru vo výške 2 821,46 Eur, ktoré nie sú úverom a neoboznámením spotrebiteľa s obsahom formulára pred podpisom zmluvy o úvere, porušil ust. § 3 ods. 5 zákona o spotrebiteľských zmluvách (zrejme mal na mysli úverov), poukazom na § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka (OZ), majúc za to, že jeho konanie vykazuje znaky nekalej obchodnej praktiky vo forme klamlivého konania s poukazom na obsah ustanovenia § 8 ods. 1 písm. d/ zákona o ochrane spotrebiteľa.

Taktiež sa krajský súd stotožnil so záverom správneho orgánu o tom, že žalobca v rozpore s ust. § 4 ods. 2 písm. i/ zákona o spotrebiteľských úveroch v zmluve o úvere neobsiahol konkrétnu výšku a termíny jednotlivých splátok v členení na splátky istiny, úrokov a poplatkov a o splátkovom kalendári v tzv. dohode o platbe, ktorý má tvoriť neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere, však spotrebiteľ pred podpisom zmluvy o úvere nemal vedomosť, čo je v rozpore s ust. § 53 ods. 4 písm. a/ Občianskeho zákonníka.

Krajský súd ďalej uviedol, že o nekalých obchodných praktikách žalobcu svedčí aj samotný podnet spotrebiteľa ohľadne skutočností uvedených vyššie, na základe ktorých je jednoznačne zrejmé, že sa o výške jednotlivých splátok dozvedel až po doručení splátkového kalendára, teda po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na možnosť prípadného zrušenia uzatvorenej transakcie. Krajský súd konštatoval, že zo strany žalobcu bolo potrebné vo vzťahu k spotrebiteľovi postupovať v takom rozsahu a s takou odbornou starostlivosťou, aby boli dodržané v danom prípade pri poskytovaní spotrebiteľského úveru všetky podmienky poskytovateľa úveru nie v rozpore so zákonom, pričom v danom prípade boli spotrebiteľovi dané neprijateľné podmienky, o ktorých sa dozvedel až po doručení splátkového kalendára, ktorý mal byť súčasťou Zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Podľa názoru krajského súdu správne orgány oboch stupňov sa v odôvodnení svojich rozhodnutí dostatočne s námietkami žalobcu vysporiadali. Taktiež mal za to, že využívaním nekalých obchodných praktík, ktoré zákon zakazuje a ktoré môžu negatívne vplývať na spotrebiteľa pri jeho rozhodovaní o obchodnej transakcii žalobcom, sa obmedzila schopnosť spotrebiteľa urobiť rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil.

Záverom krajský súd uviedol, že na námietky uvádzané žalobcom v odvolaní (totožné ako v žalobe) správne orgány v odôvodnení svojich rozhodnutí detailne reagovali, a preto sa nimi opätovne nezaoberal. Konštatoval, že tiež dospel k názoru, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu ustanovení, na ktoré poukazujú správne orgány vo výroku rozhodnutia ako aj v odôvodnení obidvoch rozhodnutí, a preto žalobu ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Vo vzťahu k uloženiu sankcie krajský súd konštatoval, že správne orgány pri jej ukladaní zohľadnili mieru porušenia povinnosti žalobcu a v zmysle ust. § 24 citovaného zákona uložili pokutu na spodnej hranici zákonom stanovenej možnej sadzby, pričom v plnej miere zohľadnili závažnosť porušenia, ako aj spôsobený následok, hlavne s poukazom na podnet spotrebiteľa.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne ak bude mať podmienky na rozhodnutie vo veci za splnené, aby vo veci sám rozhodol v zmysle žalobného petitu.

Žalobca v dôvodoch odvolania namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Tvrdil, že náklady spojené s poskytnutím pôžičky uvedené v spotrebiteľskej zmluve o úvere a zabezpečení nie sú nákladmi spotrebiteľa v zmysle ust. § 2 písm. c/ zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z. (účinného v čase uzavretia zmluvy). Táto peňažná suma je časťou celkového úveru, ktorý spotrebiteľ dostáva od žalobcu za podmienok dohodnutých v zmluve. Výslovil názor, že náklady spojené s poskytnutím pôžičky, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu RPMN a sú povinné na získanie ponúkaného spotrebiteľského úveru, ktoré je povinný poskytovateľ úveru vyplniť, nie sú ani jednou položkou uvedenou v ust. § 2 písm. c/ zákona č. 258/2001 Z. z., preto považuje svoj postup pri oboznamovaní spotrebiteľa s podmienkami poskytnutia úveru za správny. Uviedol, že prostriedky poskytnuté na financovanie konkrétnej služby (v zmluve označené ako náklady spojené s poskytnutím pôžičky) sú v zmluve o spotrebiteľskom úvere zahrnuté do výšky úveru celkom, teda tvoria istinu predmetného úveru, pričom tieto poukazuje žalobca výhradne sprostredkovateľovi zmluvy o spotrebnom úvere. Celková výška spotrebiteľského úveru predstavovala sumu 11 871,41 Eur z toho na financovanie zmluvy o kúpe konkrétneho tovaru bolo spotrebiteľovi poskytnutých 9 049,95 Eur a na poskytnutie konkrétnej služby (sprostredkovanie spotrebiteľského úveru) bolo poskytnutých 2.821,46 Eur - obe položky tak tvoria istinu úveru a o tejto skutočnosti bol spotrebiteľ výslovne upovedomený jednak v predzmluvnom formulári v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z. z. a vyhl. č. 620/2007 Z. z. ako aj v zmluve o spotrebiteľskom úvere v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. e/ a s takouto výškou súhlasil. Namietal, že krajský súd sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, vydal rozhodnutie, ktoré je v rozpore s právnymi predpismi citovanými v žalobe. Vyjadril presvedčenie, že na to, aby bola naplnená skutková podstata nekalej obchodnej praktiky vo forme klamlivého konania vo vzťahu k cene služby, je potrebné, aby existovala aspoň potenciálna možnosť, aby si priemerný spotrebiteľ mohol vysvetliť ponúkanú cenu inak, než v skutočnosti je. Mal za to, že kvalifikácia konania žalobcu ako nekalej obchodnej praktiky nie je preto v nijakom prípade dôvodná a súd prvého stupňa preto rozhodol nesprávne, keď žalobu zamietol.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu žalobcu zotrval na svojom vyjadrení k žalobe. Mal za to, že s námietkami žalobcu v odôvodnení rozhodnutia sa riadne vysporiadal. Konštatoval, že vo svojom rozhodnutí vychádzal z právneho predpisu, zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z. z. a uložil pokutu v súlade s ust. § 24 ods. 1 uvedeného zákona, z ktorého vyplýva, že na zistené nedostatky je možné uložiť pokutu až do výšky 66 378,83 Eur, pričom vychádzal zo skutkového stavu zisteného v rámci kontroly zachytenom na inšpekčnom zázname presne a spoľahlivo a vec správne právne kvalifikoval. Tvrdenia účastníka konania o nesprávnom právnom posúdení a nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia vyhodnotil ako neopodstatnené, ktoré nemajú oporu v skutkových zisteniach a ani vo všeobecne záväzných právnych predpisoch. Výslovil názor, že námietky vznesené žalobcom ho nezbavujú zodpovednosti za kontrolou presne a spoľahlivo zistených porušení zákona. Ďalej uviedol, že záver správneho orgánu prvého stupňa ohľadne rozpornosti podmienky uvedenej v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorá je v rozpore s ust. § 2 písm. a/ a c/ zákona č. 258/2001 Z. z., považoval ako odvolací správny orgán za dostatočný majúci oporu v skutkových zisteniach ako aj v relevantných

právnych predpisoch. Zdôraznil, že postup žalobcu v danom prípade vykazuje znaky nekalej obchodnej praktiky vo forme klamlivého konania podľa ust. § 8 ods. 1 písm. d/ zákona z dôvodu, že môže zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, pretože uvádza do omylu alebo môže viesť do omylu spotrebiteľa vo vzťahu k cene. Poukázal na to, že dôkazom o charaktere protiprávneho konania žalobcu je i obsah podnetu spotrebiteľa, ktorý inšpektori prešetrovali a z ktorého jednoznačne vyplýva, že spotrebiteľ bol uvedený do omylu, v dôsledku ktorého pristúpil k uzavretiu zmluvy, ktorú by inak neuzatvoril. I naďalej zotrval na názore, že zmluvná podmienka, na ktorú žalobca upozorňuje, podľa ktorej spotrebiteľ podpisom zmluvy prehlasuje, že pred uzavretím zmluvy bol písomne oboznámený so zmluvnými podmienkami prostredníctvom formulára, ktorý mu bol doručený a tento prevzal, tak ako to je uvedené v časti zmluvy Spoločné ustanovenia, je neprijateľná z dôvodu, že na spotrebiteľa neprijateľne prenáša dôkazné bremeno v otázke oboznámenia sa s obsahom formulára. Výslovil názor, že je neprijateľné, aby bolo na spotrebiteľa štandardnou zmluvnou podmienkou prenášané dôkazné bremeno o to viac, keď povinnosť oboznámiť spotrebiteľa so zmluvnými podmienkami zmluvy o spotrebiteľskom úvere pred uzavretím zmluvy § 3 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch ukladá účastníkovi konania. Rovnako zotrval na názore, že zo samotného znenia podmienky vzhľadom na účastníkom konania použitý pojem „doručený“ v súvislosti s doručením formulára nevyplýva, že by formulár mal byť spotrebiteľovi odovzdaný pri osobnom rokovaní a nie doručený poštou. Tvrdil, že charakter uvedených porušení povinností žalobcu má negatívny dopad v tom, že vo vzťahu k spotrebiteľovi je spôsobilý privodiť vážnu majetkovú ujmu tým, že naruší jeho ekonomické správanie a spotrebiteľ urobí rozhodnutie, ktoré by inak neurobil. Ďalej uviedol, že využívaním nekalých obchodných praktík, ktoré zákon zakazuje a ktoré môžu negatívne vplývať na spotrebiteľa pri jeho rozhodovaní, došlo zo strany žalobcu dojednaním neurčitých podmienok, podmienky v rozpore so zákonom, neprijateľnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve uzatvorenej so spotrebiteľom ako aj upieraním práva spotrebiteľa na ochranu jeho ekonomických záujmov, čím účastník konania nedodržiaval úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú bolo možné od neho rozumne očakávať, majúca za to, že skutočnosť, že žalobca neinformoval spotrebiteľa pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere jasne a určito o podstatných podmienkach zmluvy, značne obmedzila schopnosť spotrebiteľa urobiť rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil. Taktiež mal za to, že žalobcovi bola uložená primeraná pokuta vo vzťahu k zistenému porušeniu zákona a rozsahu dopadu na spotrebiteľa. Vzhľadom na uvádzané skutočnosti navrhol, aby odvolací súd odvolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol v celom rozsahu a rozhodnutie žalovaného potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a následne ich zrušenia. Žalovaný preskúmvaným rozhodnutím zmenil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ktorým prvostupňový správny orgán uložil žalobcovi pokutu vo výške 10.000 eur za porušenie povinnosti ustanovenej v § 5 ods. 1, a v § 7 ods. 1, v spojení s § 8 ods. 1, písm. d/, ods.4 zákona č. 250/2007 Z. z., vo výrokovej časti týkajúcej sa porušenia právnej povinnosti tak, že určil porušenie právnej povinnosti žalobcom ustanovenej v § 7 ods. 1 v spojení s § 8 ods. 1, písm. d/, ods.4 zákona č. 250/2007 Z. z. a uloženia sankcie tak, že žalobcovi znížil výšku uloženej sankcie na 7.000 eur. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho

orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o uložení sankcie žalobcovi za porušenie povinností podľa ustanovení zákona č. 250/2007 Z. z..

Z obsahu administratívneho spisu odvolací súd zistil, že dňa 22. júna 2010 vykonali inšpektori Slovenského obchodnej inšpekcie v sídle žalobcu kontrolu za účelom preverenia podnetu spotrebiteľa č. 430/2010. Kontrola bola vykonaná v zmysle zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu a zameraná bola na dodržiavanie ustanovení zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení zákona č. 264/2006 a o zmene a doplnení zákona č. 71/1986 Zb. a zákona č. 568/2007 Z. z., zákona č. 659/2007 Z. z. a zákona č. 70/2008 a vyhlášky MF SR č. 620/2007 Z. z., ktorou sa ustanovuje vzor formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, konkrétne preverenie dodržiavania povinností veriteľom ustanovených v zákone č. 258/2001 Z. z..

Z inšpekčného záznamu vyhotoveného z kontroly žalovaného u žalobcu dňa 22. júna 2010 jednoznačne na základe predložených podkladov vyplynulo, že kontrolovaná osoba neinformovala pisateľa podnetu pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere a ani v zmluve o spotrebiteľskom úvere jasne a určito o podstatných podmienkach zmluvy, čím značne obmedzila schopnosť spotrebiteľa urobiť rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil; kontrolovaná osoba - žalobca, použila pri uzatvorení predmetnej zmluvy a zmluvy o zabezpečení s pisateľom podnetu nekalú obchodnú praktiku, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej spôsobilosti, pričom pod odborovou spôsobilosťou sa rozumie osobitná schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúcu čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti a zároveň podstatne narušila ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku.

Na základe vykonanej kontroly bolo začaté správne konanie, ktoré bolo oznámené žalobcovi listom zo dňa 18. januára 2011, sp zn. P/0514/07/10, č. p. 820, 842,844 pre kontrolou zistené nedostatky tým, že žalobca nezabezpečil dodržiavanie povinností predávajúceho: nepoužívať nekalú obchodnú praktiku vo forme klamlivého opomenutia podľa ust. § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 8 ods. 4, nepoužívať obchodnú praktiku, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a ktorá môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa podľa ust. § 7 ods. 1 v nadväznosti § 7 ods. 2 písm. a/ a b/, neklať spotrebiteľa zmlčaním údajov o vlastnostiach výrobku (služby) alebo nákupných podmienok - podľa ust. § 5 ods. 1 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa za ktoré zodpovedá žalobca. Zároveň bol žalobca poučený v zmysle ust. § 33 správneho poriadku.

Slovenská obchodná inšpekcia, Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj rozhodnutím zo dňa 14. marca 2011, č. P/0514/07/10 uložila žalobcovi pre porušenie povinností predávajúceho neklať spotrebiteľa zmlčaním údajov o nákupných podmienkach - podľa ust. § 5 ods. 1, pre porušenie zákazu používania nekalej obchodnej praktiky vo forme klamlivého konania vo vzťahu k cene a vo forme klamlivého opomenutia poskytovaním podstatných informácií nevhodným spôsobom podľa ust. § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 8 ods. 1 písm. d/ a na § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. pokutu podľa ust. § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. vo výške 10 000 Eur.

Žalovaný rozhodnutím zo dňa 10. augusta 2011, č. SK/0253/99/2011 odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zmenil tak, že žalobcovi pre porušenie povinností ustanovených v § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 8 ods. 1 písm. d/ a na § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa uložil peňažnú pokutu podľa ust. § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. vo výške 7 000 Eur.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v podstate odchýlil od argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom a aby v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa oboznámiac sa s administratívnym spisom zistil, že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací vo svojej rozhodovacej činnosti sa už zaoberal obdobnou vecou vedenou na odvolacom súde pod sp. zn. 6Sžo 39/2012 medzi totožnými účastníkmi, ktorej predmetom bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu č. SK/0017/99/2011 zo dňa 2. marca 2011, ktorým bolo zmenené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu tak, že žalobcovi bola za porušenie povinností ust. § 7 ods. 1, ods. 2 písm. a/ a b/ zákona o ochrane spotrebiteľa uložená sankcia - pokuta vo výške 8000 Eur, vychádzajúce z obdobných skutkových okolností.

Podľa § 250ja ods. 7 OSP, ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie.

V súlade s právnou úpravou ustanovenou v citovanej právnej norme odvolací súd v danej veci v odôvodnení svojho rozhodnutia poukazuje na právne dôvody uvedené v odôvodnení rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo 39/2012, zo dňa 29. mája 2013, ktorým rozsudkom najvyšší súd na základe odvolania žalobcu potvrdil rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/22/2011-53 zo dňa 25. mája 2012 a súčasne právne dôvody uvedené v relevantnej časti odôvodnenia uvedeného rozsudku najvyššieho súdu uvádza v odôvodnení tohto rozsudku nasledovne:

„Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaná, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne

záväznými predpismi Európskeho spoločenstva a Európskej únie.

Odvolací súd v danej veci zistil, že spor o zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného medzi účastníkmi konania v preskúmvacom konaní spočíva práve v ústavnej konformnosti výkladu právnej úpravy ustanovujúcej v § 7 ods. 1, 2 písm. a/, b/ zákona č. 250/2007 Z. z. zákaz predávajúceho (poskytovateľa služby) vykonávať obchodnú praktiku nekalu, za ktorú zákonodarca považuje konanie v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, a konanie, ktorým sa podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Zákonodarca v zákone o ochrane spotrebiteľa upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie"). Tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území Slovenskej republiky. (§ 1 ods. 1, 2 zákona č. 250/2007 Z. z.).

Podľa § 3 ods. 1, 3 zákona o ochrane spotrebiteľa každý spotrebiteľ má právo na výrobky a služby v bežnej kvalite, uplatnenie reklamácie, náhradu škody, vzdelávanie, informácie, ochranu svojho zdravia, bezpečnosti a ekonomických záujmov a na podávanie podnetov a sťažností orgánom dozoru a kontroly (ďalej len "orgán dozoru") a obci pri porušení zákonom priznaných práv spotrebiteľa. Každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. (§ 52 až 54 Občianskeho zákonníka - OZ).

Podľa § 4 ods. 2, písm. b/, ods. 6, 8 zákona o ochrane spotrebiteľa predávajúci nesmie spotrebiteľovi upierať práva podľa § 3.

Ak sa zmluva medzi predávajúcim a spotrebiteľom uzatvára písomne a obsahuje ustanovenia, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ale nemohol ovplyvniť ich obsah, predávajúci je povinný zmluvné podmienky formulovať zrozumiteľne. V pochybnostiach platí výklad priaznivejší pre spotrebiteľa, ibaže súlad týchto podmienok so zákonom je predmetom kontroly orgánu dozoru.

Predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so zžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

Podľa § 7 ods. 1, 2, písm. a/, b/ zákona o ochrane spotrebiteľa nekalé obchodné praktiky sú zakázané. Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Podľa § 52 ods. 1, 2 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa 53 ods. 1, 2, 4, písm. a/, d/, ods. 5, 10 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa

týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré a) má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy, d) vylučujú alebo obmedzujú práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu,

Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Neprijateľnosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí.

Podľa § 54 ods. 1, 2 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 2 písm. a/, b/, c/, d/, e/ zákona č. 258/2001 Z.z. na účely tohto zákona sa rozumie

a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme,

b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom,

c) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, s výnimkami uvedenými pod bodmi 1./ až 5/,

d) ročnou percentuálnou mierou nákladov sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy č. 1 z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru,

e) poplatkami akákoľvek platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytovaním úveru, okrem úrokov.

Podľa § 27 zákona o ochrane spotrebiteľa na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov- správny poriadok), okrem § 20 ods. 3 písm. e) až h) a § 21 a § 26a.

Podľa § 3 ods. 1, správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady na rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Zákonodarca v zákone o ochrane spotrebiteľa upravuje predmet a rozsah právnej úpravy najmä ochranu spotrebiteľa vo vzťahu k výrobcovi, dovozcovi, distribútorovi a poskytovateľovi služieb, ako aj a úlohy orgánov verejnej správy pri kontrole dodržiavania podmienok ustanovených pri ochrane spotrebiteľa. Zákon sa vzťahuje nielen na ochranu pred nebezpečnými výrobkami a službami, ktoré môžu spôsobiť ohrozenie zdravia a života a ohrozenie ekonomických záujmov spotrebiteľa, ale na všetky výrobky, alebo služby, ktoré dodávateľ, predajca ponúka kupujúcemu k predaju, alebo poskytovateľ služby poskytuje

spotrebiteľovi. Zákonodarca v jednotlivých ustanoveniach uvedeného zákona jednoznačne špecifikuje práva spotrebiteľa so zvýraznením postupnosti ochrany života a zdravia spotrebiteľa. Povinnosti predávajúceho, resp. poskytovateľa služby vo svojej štruktúre kopírujú práva spotrebiteľa na ochranu pred výrobkami alebo službami, ktoré môžu spôsobiť zásah do právom chránených záujmov spotrebiteľa. Výrobky a služby musia spĺňať zo strany predávajúceho alebo poskytovateľa služby kritériá tak, aby sa dostali ku spotrebiteľovi bez následných komplikácií. Z uvedených dôvodov zákonodarca preto významným spôsobom zákonom o ochrane spotrebiteľa ochraňuje spotrebiteľa, pričom pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ich podmienok, platností týchto zmlúv, práv a povinností z nich vyplývajúcich a následkov ich porušení ako aj práv zo zodpovednosti za vady a práv na náhradu škody odkazuje na právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv ustanovenú v právnych normách §§ 52 až 54 Občianskeho zákonníka. Zákonodarca v uvedenom právnom predpise súčasne charakterizuje dobré mravy pri predaji alebo pri poskytovaní služby, ktoré sú konkretizované všeobecne uznávanými pojmami ako vžité tradície, morálka, dobromyseľnosť, čestnosť a pod. Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa (§ 54 ods.1,2 OZ). Zákonodarca v Občianskom zákonníku ukladá povinnosť predajcovi, resp. poskytovateľovi služby tak, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"), ustanoviac, že neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné, pričom zákonodarca za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve považuje najmä tie, ktoré zaväzujú spotrebiteľa a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy, s úpravou v zmysle ktorej sa neprijateľnosť zmluvných podmienok hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy. (§ 53 ods. 1, 4 písm. a/, d/, ods. 5, 10 OZ).

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa považoval námietky žalobcu vzťahujúcimi sa na nesprávne právne posúdenie veci za nedôvodné."

Vychádzajúc zo skutkových okolností danej veci vyplývajúcich z administratívneho spisu odvolací súd dospel k zhodnému názoru ako prvostupňový súd, že skutkom kladeným žalobcovi za vinu napadnutým rozhodnutím žalovaného sa žalobca dopustil porušenia právnej povinnosti vyplývajúcej mu z právnej normy ustanovenej v § 7 ods. 1 v spojení s § 8 ods. 1, písm. d/, ods. 4 zákona č.250/2007 Z. z., keď v zmluvných podmienkach uvedených v zmluve o spotrebiteľskom úvere (zmluva a zmluva o zabezpečení), ktorej obsah spotrebiteľ nemohol ovplyvniť, stanovil povinnosť spotrebiteľa zaplatiť poskytnutý úver v celkovej výške 11871,41 €, predmetom financovania bola dohodnutá kúpna cena za motorové vozidlo D. M. X,X TDI R. v sume 10,647 €, v časti zmluvy „spôsob financovania" sa však uvádza, že klient podpisom tejto zmluvy berie na vedomie, že výška poskytnutého úveru predstavuje doplatok kúpnej ceny predmetu financovania vo výške 9049,95 € a náklady spojené s poskytnutím pôžičky vo výške 2821,46 €. Súčasne z kúpnej zmluvy zo dňa 20. decembra 2009 uzavretej medzi účastníkmi zmluvy a zmluvy o zabezpečení, predloženej kupujúcim s podnetom na ÚI SOI, vyplýva, že predmetom zmluvy bolo motorové vozidlo - E. M. X,X TDI Elegance. a kúpna cena bola stanovená vo výške 9883,68 €, a zmluvné strany sa dohodli na vyporiadaní kúpnej ceny tak, že prvú časť kúpnej ceny vo výške 1597,05 € kupujúci zaplatil predávajúcemu v hotovosti pri podpise kúpnej zmluvy a doplatok kúpnej ceny vo výške 8286,63 € sa kupujúci zaväzuje uhradiť predávajúcemu z výnosu z úveru. Z kúpnej zmluvy predloženej žalobcom v rámci šetrenia podnetu kupujúceho - dlžníka, vyplýva, že účastníci zmluvy a zmluvy o zabezpečení dňa 20. decembra 2009 č. 120095947 uzatvorili kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bolo uvedené motorové vozidlo a kúpna cena bola stanovená vo výške 10647 €, a zmluvné strany sa dohodli na vyporiadaní kúpnej ceny tak, že prvú časť kúpnej ceny vo výške 1597,05 € kupujúci zaplatil predávajúcemu pri podpise kúpnej zmluvy a doplatok kúpnej ceny vo výške 9049,95 € sa kupujúci zaväzuje uhradiť predávajúcemu v lehote do 10 dní po poskytnutí pôžičky. Vo formulári o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere predloženej žalobcom sa uvádza, že celková výška spotrebného úveru je 11871,41 €, úver je splácaný mesačnými anuitnými splátkami 273,39 €, ako tovar je označené predmetné motorové vozidlo 10647 € a celkové náklady sú uvedené vo výške 4531,99 €. Kupujúci predmetného motorového vozidla, na ktoré mu bol poskytnutý spotrebiteľský úver žalobcom podal na Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie podnet zo

dňa 20. mája 2010, ktorým žiadal o preskúmanie výpočtu celkovej výšky spotrebného úveru a hlavne určenie sumy odplaty za poskytnutie spotrebného úveru na kúpu osobného motorového vozidla.

Uvedené skutkové okolnosti aj podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne preukazujú a to vzhľadom na rôzne údaje vo vzťahu ku kúpnej cene motorového vozidla a výšky položiek poskytovaného úveru uvedené v kúpnej zmluve, v zmluve o úvere, vo formulári o zmluvných podmienkach, že žalobca so spotrebiteľom výšku úveru individuálne neprejednal, resp. že by žalobca vopred pred podpísaním predmetnej zmluvy náležite spôsobom nevzbudzujúcim akékoľvek pochybnosti informoval spotrebiteľa nielen o celkovej výške poskytovaného úveru, ale aj o jeho náležitostiach. Zo skutkových okolností daného prípadu je zrejmé, že spotrebiteľ u žalobcu zakupoval motorové vozidlo, zálohu zaň zaplatil v čase podpisu kúpnej zmluvy a zostatok kúpnej ceny mal zaplatiť vo forme úveru, ktorý mu mal poskytnúť žalobca. Žalobca tvrdil, že ako veriteľ poskytol spotrebiteľovi informácie o poskytovanom úvere formou formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý mu predložil pri rokovaní o uzavretí zmluvy a kupujúci sa mal možnosť s ním oboznámiť. Ani z predloženého formulára však nie je zrejmé, že žalobca ako veriteľ informoval spotrebiteľa o poplatku za poskytnutie predmetného úveru na doplatenie kúpnej ceny, v sume 2821,46 €, a to ani v časti 3./ formulára upravujúcej náklady na spotrebiteľský úver, a to aj napriek tomu, že poplatok za poskytnutie úveru sa považuje za náklady úveru podľa § 2 písm.e / zákona č. 258/2001 Z .z.

Odvolací súd považoval za nedôvodné tiež tvrdenie žalobcu, že finančné prostriedky poskytnuté na financovanie konkrétnej služby (v zmluve označené ako náklady spojené s poskytnutím pôžičky) sú v zmluve o spotrebiteľskom úvere zahrnuté do výšky úveru celkom a celková výška úveru bola jasne a zrozumiteľne v zmluve vyjadrená, i keď súhlasí s tvrdením žalobcu, že žiaden hmotnoprávny predpis platný na území SR neurčuje, čo môže resp. čo nesmie tvoriť istinu úveru. Žalobca ako poskytovateľ služby, ktorou spotrebiteľovi poskytuje spotrebiteľský úver, bol však povinný pri poskytovaní spotrebiteľského úveru postupovať v zmysle platnej právnej úpravy ustanovujúcej úpravu spotrebiteľských zmlúv v zmysle §§ 52 a nasl. OZ, úpravu spotrebiteľských úverov zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, ako aj v zmysle zákona č. 250/2007 Z .z.. Zákonodarca v § 2 zákona o spotrebiteľských úveroch ustanovuje, čo sa považuje za spotrebiteľský úver a čo je nákladom tohto úveru. Vychádzajúc z logického výkladu právnej úpravy spotrebiteľského úveru, za spotrebiteľský úver je možné považovať dočasné poskytnutie finančných prostriedkov na zabezpečenie potrieb spotrebiteľa, ktoré majú spotrebiteľský charakter. V posudzovanom prípade za spotrebiteľský úver možno považovať v zmysle platnej právnej úpravy len poskytnutie finančných prostriedkov, ktoré žalobca poskytol spotrebiteľovi na doplatenie kúpnej ceny za motorové vozidlo, ktoré spotrebiteľovi predával. Pokiaľ žalobca do celkovej výšky spotrebiteľského úveru zahrnul aj poplatok za poskytnutie pôžičky (v prejednávanej veci 2 821,46 €) postupoval v rozpore s platnou právnou úpravou ustanovenou v § 2 zákona č. 258/2001 Z. z., pretože uvedený poplatok, ktorý má charakter odmeny poskytovateľovi služby (spotrebiteľského úveru), treba považovať len za náklady spotrebiteľského úveru.

Postup žalobcu pri poskytovaní spotrebiteľského úveru v posudzovanom prípade aj podľa názoru odvolacieho súdu možno preto považovať za postup v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti veriteľa - žalobcu, ktorý mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe - k poskytnutiu úveru, ktoré konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú prax a súčasne ju zakazuje (§ 7 zákona č. 250/2007 Z. z.). Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z predložených listinných dokladov odvolací súd zastáva názor, že žalobca svojim postupom sa dopustil tiež klamlivej obchodnej praxe, pretože v procese uzatvárania spotrebiteľského úveru podstatné informácie týkajúce sa spotrebiteľského úveru poskytol spotrebiteľovi nejasným, nezrozumiteľným spôsobom, čím mohol spotrebiteľa viesť do omylu vo vzťahu k výške poskytovaného úveru majúcom za následok, že spotrebiteľ prijal rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal. Žalovaný preto správne posúdil, že uvedeným skutkom sa žalobca dopustil aj porušenia právnej povinnosti vyplývajúcej mu z § 8 ods. 1, písm. d/, ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z., z ktorej právnej normy vyplýva, že obchodná prax sa považuje za klamlivú, ak zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, pretože

obsahuje nesprávne informácie a je preto nepravdivá, alebo akýmkoľvek spôsobom uvádza do omylu alebo môže viesť do omylu priemerného spotrebiteľa, a to aj ak je táto informácia vecne správna vo vzťahu k cene alebo k spôsobu výpočtu ceny alebo existencie osobitnej cenovej výhody. Za klamlivé opomenutie sa tiež považuje, ak predávajúci skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom podstatné informácie uvedené v odseku 1, alebo neoznami obchodný účel obchodnej praktiky, ibaže je zrejмый z kontextu, pričom v dôsledku klamlivého opomenutia priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal.

Odvolací súd taktiež považoval za nedôvodnú námietku žalobcu, týkajúcu sa právnej úpravy ustanovenej v § 2 písm. d/ zákona č. 258/2001 Z. z. a správnosti výpočtu RPMN. Vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci je zrejмый, že dôvodom sankcionovania žalobcu v posudzovanom prípade nebola skutočnosť nesprávneho výpočtu RPMN a ani skutočnosť, že by žalovaný mal náklady spojené s poskytnutím pôžičky vo výške posudzovať v zmysle právnej úpravy ustanovenej v bodov 1- 5 § 2 písm. c/ zákona č. 258/2001 Z. z..

Senát odvolacieho súdu vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci vyplývajúcich z administratívneho spisu a z relevantnej právnej úpravy námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku prvostupňového súdu považoval za neopodstatnené.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa vykonal v predmetnej veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vo veci si zadovážil dostatok relevantných skutkových zistení na vydanie rozhodnutia, skutkové okolnosti správne právne posúdil, z ktorých dôvodov žalovaný ako príslušný odvolací správny orgán postupoval a rozhodol v súlade so zákonom, keď v rámci prieskumnej svojej právomoci zmenil vo výroku a v príslušnej časti odôvodnenia prvostupňové rozhodnutie, vychádzajúc z rovnakého skutkového stavu. Aj podľa názoru odvolacieho súdu záver správnych orgánov oboch stupňov vyslovený v odôvodnení ich rozhodnutia zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o ochrane spotrebiteľa. Aj podľa názoru odvolacieho súdu vykonaným dokazovaním v danej veci bolo dostatočne preukázané, že žalobca konaním kladeným mu za vinu porušil právnu povinnosť vyplývajúca mu z § 7 ods. 1 v spojení s § 8 ods. 1 písm. d/, ods.4 zákona o ochrane spotrebiteľa, za ktoré porušenie zodpovedá na základe objektívnej zodpovednosti.

Z uvedených dôvodov odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny potvrdil podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. a s § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p..

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods.1, veta prvá a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi náhradu trov tohto konania z dôvodu jeho neúspechu v konaní nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.